

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ (1)

و وقتی که آفتاب پیچانیده شد. (1)

و إِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ (2)

و وقتی که ستاره ها افتاد و درخشانی خود را باخت. (2)

و إِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ (3)

و وقتی که کوه ها روان کرده شد. (3)

و إِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ (4)

و وقتی که به ماده شتران باردار بی اعتنائی شد. (4)

و إِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ (5)

و وقتی که جانوران وحشی را جمع کرده شد. (5)

و إِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ (6)

و وقتی که بحر ها مثل آتش افروخته و لبریز شد. (6)

و إِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ (7)

و وقتی که ارواح (با اجساد) جمع کرده شد. (7)

و إِذَا الْمَرْءُ دَعَا سِئْلَتَهُ (8)

و وقتی که دخترکی را که زنده در گور کرده بودند پرسیده شد. (8)

بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ (9)

بکدام گناه کشته شده بود؟ (9)

و إِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ (10)

و وقتی که نامه ها (اعمال) کشاده شد. (10)

و إِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ (11)

و وقتی که آسمان را پوست بر کنده شد. (11)

و إِذَا الْجَحِيمُ سُعِرَتْ (12)

و وقتی که دوزخ بر افروخته شد. (12)

و إِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ (13)

و وقتی که بهشت را نزدیک ساخته شد. (13)

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ (14)

دانست نفس آنچه حاضر ساخت. (14)

فَلَا أَقْسِمُ بِالْخُنَّسِ (15)

پس نه، قسم میخورم به ستاره های باز گردنده. (15)

الْجَوَارِ الْكُنَّسِ (16)

سیر نماینده، غائب شونده. (16)

وَ اللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ (17)

قسم به شب چون باز گشت. (17)

وَ الصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ (18)

قسم به صبح چون نفس کشید (دمید). (18)

إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ (19)

هر آینه قرآن البته گفتار فرستاده ای است گرامیقدر. (19)

ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ (20)

صاحب توانائی نزد صاحب عرش جای داده شده (با منزلت و قدر). (20)

مَطَاعِ تَمَّ أَمِينٍ (21)

فرمانبرداری کرده شده آنجا (در ملکوت آسمان) درست کار و امین. (21)

و مَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ (22)

و نیست یار شما دیوانه. (22)

و لَقَدْ رَءَاهُ بِالْأَفْقِ الْمُبِينِ (23)

والبته به یقین دید او را (آن فرشته را) به افق روشن. (23)

و مَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ (24)

و نیست او بر نادیده (علم پنهان) باز دارنده. (24)

و مَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ (25)

و نیست قرآن گفتار شیطان رانده شده. (25)

فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ (26)

پس کجا میروید؟ (26)

إِنْ هُوَ إِلَّا زَكْرٌ لِلْعَالَمِينَ (27)

نیست آن مگر پندی برای جهان ها. (27)

لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ (28)

برای هر که خواست از شما آنکه راست کردار شود. (28)

و مَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ (29)

و نمیخواهید شما مگر آنکه بخواهد خدا، پروردگار جهان ها. (29)